

KOMISJA NADZORU FINANSOWEGO

Przewodniczący
Marek Chrzanowski

RPW/62369/2017 P
Data: 2017-05-08

Warszawa, dnia 05 maja 2017 r.

DPP/WOPIII/024/46/14 /2016/2017/BW/DL/ES

MINISTERSTWO FINANSÓW
KANCELARIA GŁÓWNA

Wpł. 2017 -05- 08 (3)

Dep. M Kop

Pan
Leszek Skiba
Podsekretarz Stanu
Ministerstwo Finansów

Szanowny Panie Ministrze,

W odpowiedzi na dwa pisma z dnia 24 kwietnia 2017 r., oba o sygnaturze FN5.700.17.2016, dotyczące zgłoszonych propozycji zmian do projektu ustawy o dystrybucji ubezpieczeń, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższego stanowiska organu nadzoru.

Propozycja wyłączenia z zakresu definicji agenta oferującego ubezpieczenia uzupełniające spółdzielczych kas oszczędnościowo – kredytowych.

Odnosząc się do zgłoszonej przez Polską Izbę Ubezpieczeń oraz Konfederację Lewiatan uwagi do projektu ustawy o dystrybucji ubezpieczeń, dotyczącej wyłączenia z zakresu definicji agenta oferującego ubezpieczenia uzupełniające spółdzielczych kas oszczędnościowo – kredytowych, uprzejmie informuję, że w ocenie organu nadzoru nie zachodzą okoliczności uniemożliwiające uwzględnienie przedmiotowej uwagi, a tym samym kwestia ta należy do decyzji Ministra Finansów jako odpowiedzialnego za prace nad projektem ustawy.

Organ nadzoru zwraca przy tym uwagę, że argumenty przedstawione dla uzasadnienia zgłoszonej uwagi mogą prowadzić do wniosku, że spółdzielcza kasa oszczędnościowo – kredytowa nigdy nie może zostać zakwalifikowana jako agent oferujący ubezpieczenia uzupełniające. Zgodnie z art. 96 projektowanej ustawy przepis art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo – kredytowych, zwanej dalej „ustawą o SKOK” otrzyma następujące brzmienie: „Celem kas jest gromadzenie środków pieniężnych wyłącznie swoich członków, udzielanie im pożyczek i kredytów, przeprowadzanie na ich zlecenie rozliczeń finansowych oraz wykonywanie dystrybucji ubezpieczeń na zasadach określonych w ustawie z dnia ... o dystrybucji ubezpieczeń (Dz. U. poz. ...)”. Jeśli uznać, jak podnoszą Polska Izba Ubezpieczeń i Konfederacja Lewiatan, że wykonywanie dystrybucji ubezpieczeń jest wpisane w zakres podstawowej działalności SKOK-ów, to podmioty te nigdy nie spełnią przesłanek niezbędnych do uzyskania statusu agenta oferującego ubezpieczenia uzupełniające. Zgodnie bowiem z art. 4 pkt 1 projektowanej ustawy o dystrybucji ubezpieczeń agentem oferującym ubezpieczenia uzupełniające jest podmiot, który prowadzi dystrybucję

ubezpieczeń jako działalność uboczną przy spełnieniu łącznie warunków określonych przywołanym przepisem. Odmiennie wyglądać będzie sytuacja, jeżeli przywołany art. 3 ust. 1 ustawy o SKOK należy interpretować w ten sposób, iż przedmiot działalności prowadzony przez SKOK należy zawsze określać indywidualnie w odniesieniu do konkretnej SKOK, co będzie prowadziło do tego, że SKOK prowadząca marginalną działalność w zakresie dystrybucji ubezpieczeń będzie mogła być uznana za agenta oferującego ubezpieczenia uzupełniające. Do rozstrzygnięcia pozostaje zatem, czy kwestię kwalifikacji działalności w zakresie dystrybucji ubezpieczeń jako ubocznej rozstrzygać należy przy odwołaniu się do przedmiotu przedsiębiorstwa danego rodzaju podmiotów (tutaj: SKOK-ów) określonego w przepisach prawa, czy też w sposób indywidualny, odwołujący się do rzeczywistego zakresu działalności danego podmiotu. Uwzględnienie zgłoszonej propozycji oznaczać będzie przyjęcie pierwszej z wymienionych koncepcji. Biorąc pod uwagę, że takie samo założenie przyjęto odnośnie instytucji kredytowych (wyłączono je generalnie z zakresu podmiotowej definicji), nie byłoby to zdaniem organu nadzoru zabieg legislacyjnie nieprawidłowy.

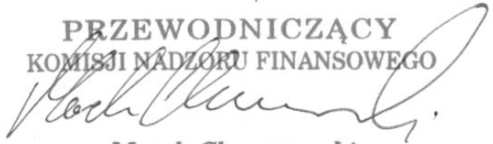
Propozycja w zakresie komunikacji zakładów ubezpieczeń z klientami.

Odnosząc się do uwagi zgłoszonej przez Polską Izbę Ubezpieczeń dotyczącej sposobu komunikacji zakładów ubezpieczeń z klientami, organ nadzoru uprzejmie informuje, że nie widzi podstaw do uwzględnienia tejże uwagi na podstawie przedstawionej argumentacji, w szczególności w zakresie, w którym zrównuje formę elektroniczną z formą pisemną zastrzeżoną pod rygorem nieważności.

Podkreślenia wymaga, że przedstawiona propozycja, umożliwiając zakładowi ubezpieczeń posłużyć się formą elektroniczną zamiast formy pisemnej, nie zawiera przesłanek w tym zakresie. Oznacza to, że zakład ubezpieczeń będzie mógł narzucić taką formę klientowi nawet wbrew jego oczekiwaniom. Jest to przy tym sprzeczne z poszczególnymi rozwiązaniami zawartymi w przepisach prawa, gdzie dopuszcza się formy kontaktu inne niż pisemna jako alternatywne dla tej ostatniej, ale za przyzwoleniem klienta (art. 28 ust. 1d ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, art. 20 ust. 5 oraz art. 29 ust. 1 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej). Przedłożona propozycja nie zawiera przeglądu tych regulacji oraz uzasadnienia odstępstwa od reguł tamże przewidzianych i choćby dlatego nie może zostać zaakceptowana.

W konsekwencji w ocenie organu nadzoru charakter czynności podejmowanych w związku z prowadzeniem działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej jest zasadniczo odmienny od czynności bankowych, przede wszystkim wiąże się z zupełnie innymi ryzykami oraz innym rodzajem zobowiązań powstających w wyniku zawartych umów ubezpieczenia. Trudno wobec tego zrównywać proste i powszechnie występujące na masową skalę w obrocie oświadczenia odnoszące się do czynności bankowych (np. potwierdzenia dokonania przelewów) z niejednokrotnie skomplikowanymi i mającymi daleko idące konsekwencje oświadczeniami związanymi z umowami ubezpieczenia. Wobec tego nie można się zgodzić z propozycją nadania nowej treści art. 43 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej w brzmieniu przedstawionym przez Polską Izbę Ubezpieczeń. Propozycja ta prowadzi bowiem do możliwości powszechnego stosowania przez zakłady ubezpieczeń – niezależnie od intencji klienta – środków komunikacji elektronicznej w relacjach z pozostałymi podmiotami stosunków ubezpieczeniowych.

Należy także odnotować, że proste zrównanie formy pisemnej z formą elektroniczną wydaje się zabiegiem archaicznym mając na uwadze wprowadzone ostatnie zmiany w kodeksie cywilnym związane z formą dokumentową czynności prawnych (art. 73 k.c.). W szczególności definicja dokumentu (art. 77³ k.c.) obejmuje również dokumenty elektroniczne ze względu na ich naturę (z zasady znajdują się one na nośnikach informacji). Ewentualne zmiany prawne usprawniające komunikację pomiędzy podmiotami stosunków ubezpieczeniowych powinny jak się zdaje uwzględniać aktualne, w szczególności niedawno wprowadzone, regulacje prawa cywilnego. Zaznaczyć należy w związku z tym, że zgłoszona przez Polską Izbę Ubezpieczeń uwaga nie mieści się w zakresie zmian koniecznych i niezbędnych dla prawidłowej implementacji dyrektywy o dystrybucji ubezpieczeń. Ze względu na dużą wagę merytoryczną przedłożonej propozycji zmiana taka nie powinna być dyskutowana i wprowadzana przy okazji uchwalania ustawy o dystrybucji ubezpieczeń.

Z poważaniem,
PRZEWODNICZĄCY
KOMISJI NADZORU FINANSOWEGO

Marek Chrzanowski